

Uchwała Nr 6/2012
XI Kongresu Polskiego Stronnictwa Ludowego
z dnia 17 listopada 2012 r.

w sprawie rozwoju rolnictwa i obszarów wiejskich

XI Kongres Polskiego Stronnictwa Ludowego stwierdza, iż jednym z podstawowych zadań państwa jest zapewnienie bezpieczeństwa żywnościowego kraju. Z tych względów uznajemy, iż tworzenie warunków do modernizacji i rozwoju rolnictwa oraz obszarów wiejskich jest działaniem bardzo ważnym dla zapewnienia konkurencyjności polskiego rolnictwa i pozycji ekonomicznej kraju oraz różnicowania źródeł dochodów ludności wiejskiej.

Wyniki ostatnich lat potwierdzają, że rolnictwo jest ważnym i strategicznym segmentem polskiej gospodarki. Gospodarstwa rodzinne – podstawa ustroju rolnego w naszym kraju a także miejsce kultywowania tradycji ludowej, przywiązania do ziemi ojczystej, poszanowania praw natury i godności dla pracy na roli wymagają szczególnej troski o ich dalszy rozwój.

W związku z tym Polskie Stronnictwo Ludowe będzie dążyć do realizacji takiej polityki rolnej, która będzie sprzyjać realizacji aspiracji rolników i osób zamieszkujących na obszarach wiejskich.

Wspólna Polityka Rolna po 2013 r.

XI Kongres Polskiego Stronnictwa Ludowego dostrzega, że na polskiej wsi w ostatnich latach dokonało się wiele pozytywnych zmian. Rolnictwo, gospodarka żywnościowa, obszary wiejskie to chluba polskiej gospodarki. Wysoka pozycja tego sektora w gospodarce narodowej powinna być utrzymana. Polska jest jednym z największych producentów żywności w Europie. Nasza żywność jest powszechnie dostępna na rynkach europejskich, coraz śmieiej zdobywa dalsze rynki. Z roku na rok rośnie dodatnie saldo w handlu zagranicznym.

Wspólna Polityka Rolna służy stabilizacji sytuacji w całej gospodarce żywnościowej co jest niezmiernie istotne w warunkach zagrożeń wynikających z ogólnoswiatowego kryzysu gospodarczego.

Kongres opowiada się za utrzymaniem Wspólnej Polityki Rolnej, za zapewnieniem jej jak największego budżetu, za utrzymaniem dwóch filarów służących stabilizacji w rolnictwie, równym warunkom konkurencji oraz dalszemu rozwojowi obszarów wiejskich.

W szczególności Kongres opowiada się za odejściem od historycznych kryteriów przyznawania płatności bezpośrednich.

Poziom płatności powinien wynikać z obiektywnych warunków i uwzględniać wymogi nakładane na rolników w zakresie warunków produkcji, dobrej kultury, ochrony środowiska i krajobrazu, dobrostanu zwierząt. Polscy rolnicy powinni otrzymywać płatności bezpośrednie na poziomie co najmniej średniounijnym.

W ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2014 – 2020 niezbędne jest dalsze wspieranie modernizacji gospodarstw rolnych, wspieranie młodych rolników, grup producentów rolnych, spółdzielni rolników, infrastruktury technicznej w gospodarstwach rolnych, tworzenia miejsc pracy poza rolnictwem, a także dziedzictwa

narodowego na obszarach wiejskich.

Wielofunkcyjny rozwój obszarów wiejskich wymaga zaangażowania innych funduszy unijnych w ramach polityki spójności.

System opodatkowania działalności rolniczej

Obecny system opodatkowania gospodarstw rolnych jest rozwiązaniem prostym, zrozumiałym, dobrze funkcjonującym i mało zbiurokratyzowanym, a przez to mało kosztownym.

Średni wskaźnik opodatkowania działalności rolniczej nie odbiega od skali opodatkowania w innych działach gospodarki.

Ewentualne zastąpienie obecnego systemu poprzez wprowadzenie podatku dochodowego powinno zostać poprzedzone wnikliwymi pracami studialnymi, szeroką debatą publiczną i konsultacjami z przedstawicielami rolników, samorządem rolniczym, organizacjami związkowymi i producenckimi.

Wybór formy opodatkowania (ryczałt, księga przychodów i rozchodów czy pełna księgowość) powinien pozostać w gestii rolnika.

Płatności bezpośrednie oraz dotacje na rozwój i modernizację rolnictwa oraz produkty zużyte na samozaopatrzenie rolnika i jego rodziny powinny być wyłączone z przychodów rolniczych dla celów podatkowych.

Wprowadzenie podatku dochodowego powinno pozostać neutralne dla budżetu, jego pobór powinien pozostać w gestii gmin, a wpływy stanowić ich dochód.

Przyszłość Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego

Kasa Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, utworzona w 1990 r. jest instytucją podobną w swej strukturze, finansowaniu i funkcji do systemów ubezpieczenia rolniczego istniejących w wielu krajach „starej Unii” takich jak np. Francja, Austria, Grecja, Finlandia, Niemcy. Każdy z tych systemów jest wspierany środkami publicznymi pochodzącymi z budżetów tych państw.

KRUS jest instytucją sprawnie funkcjonującą, a sam system zabezpieczenia jest prosty i mało kosztowny w obsłudze, co potwierdzają instytucje międzynarodowe.

Przemiany dokonujące się w polskim rolnictwie pociągają za sobą także zmiany w systemie ubezpieczenia rolniczego. Zmiany te powinny mieć jednak charakter ewolucyjny. Ewolucja systemu KRUS nie oznacza jednak konieczności likwidacji odrębnego systemu ubezpieczenia rolniczego.

XI Kongres PSL opowiada się za dalszym utrzymaniem KRUS jako odrębnej instytucji zabezpieczenia społecznego rolników oraz za ewolucyjnymi zmianami w jego funkcjonowaniu, uwzględniającymi wszakże sytuację w polskim rolnictwie.

Rozwój spółdzielczości wiejskiej

Pomimo pewnego postępu w ostatnich latach, rolnicy są w dalszym ciągu są niewystarczająco zorganizowani. Pośrednicy przejmują znaczną część dochodów, które powinny trafiać do rolników a wiele pośrednich ogniw w handlu produktami rolniczymi prowadzi do ich wzrostu cen.

Nakazem chwili jest wprowadzenie rozwiązań prawnych, organizacyjnych i finansowych dla szybszego rozwoju spółdzielni rolników, grup producenckich i ich związków a także aktywnego udziału rolników w procesie przekształceń własnościowych w sektorze gospodarki żywnościowej.

Gospodarstwa rodzinne zorganizowane w spółdzielnie rolników czy grupy producentów rolnych uzyskują lepszą pozycję na rynkach rolnych a także w zakresie

